

Efter de Bemærkninger, der ere fremsatte af den ærede Justitsminister, vil jeg anse det for rigtigt, at Sagen henvises til et Udvalg, hvorefter jeg senere skal stille Forslag.

Justitsministeren (Alberti): Den ærede Forslagsstiller fremhævede med stor Styrke, at den godtroende Erhverver bør man beskytte, og det er naturligvis rigtigt; men den servitutberettigede, som med Urette har faaet sin Servitut mortificeret, er fuldkommen saa godtroende. Han har efter Lovens udtrykkelig Krav paa at blive særlig stævnet; han er ikke bleven særlig stævnet, og — det Tilfælde forudsætter jeg — han ved intet om Sagen og sidder i fuldstændig god Tro til, at han fremdeles har sin Servitut. Der skulde jeg rigtignok tro, at den godtroende, der sidder med en tinglæst og tinglig Ret, absolut bør og maa være stærkere end den godtroende Erhverver, der vil skyde hans Ret ud. Det har i hvert Tilfælde hidtil været den almindelige Opfattelse i slige Forhold, og jeg kan ikke se, at den godtroende servitutberettigede, mod hvem der med Urette er gaaet en Servitut-Mortifikationsdom, kan være tjent med at blive henvist til at holde sig til Domhaveren, til den, der har erhvervet Mortifikationsdommen. Det kan han dog ikke være tjent med, og det vilde stride mod alle gældende Regler at faa sin tinglige Ret omsat til Erstatningskrav muligvis mod en Person, der slet ikke var i Stånd til at opfylde Erstatningskravet. Jeg maa maaske her bemærke, at den Mand, der er tilsidesat, behøver slet ikke at komme fra Amerika eller Australien; han vil tværtimod i de allerfleste Tilfælde komme fra Valby eller fra Smørumovre. Naar han ikke har meldt sig, er det ikke, fordi han har været fraværende eller langt borte, men simpelthen fordi Citanten har undladt at stævne ham. Den Omstændighed, at en Mand, der skal stævnes, er i Amerika eller Australien, har Forslagsstilleren jo taget Hensyn til, idet der i slige Tilfælde er aabnet Adgang til gennem Justitsministeriet at skaffe Bevilling til ved offentlig Stævning at indkalde ham. Men det er altsaa kun den, der med Urette er bleven glemt, som Forslaget, saaledes som det er affattet, uden videre vil sætte til Side; og det tror jeg ikke nu lige saa lidt som tidligere kan være rigtigt. Derimod er det meget rigtigt; som den ærede Forslagsstiller sagde, at Domstolene ere gennemgaaende omhyggelige med at undersøge,

om behørig Indstævning har fundet Sted. Men der er jo dog dette herved at mærke, at det viser sig stadig, at der fra Underdomstolens Side bliver begaaet Formalitetsfejl. Der kan altsaa meget let, naar man, saaledes som Forslaget vil, vil bygge alene paa Underrettsdommernes Afgørelse, komme til at foreligge Tilfælde, hvor vedkommende Underrettsdommer enten har stolet paa, at Citanten og hans dygtige Sagfører have sørget for at faa alle Personer med, som særlig skulde indstævnes, eller hvor Underrettsdommeren paa Grund af mange andre Forretningers Besørgelse overser, at een er glemt, der skulde være særlig Indstævning. Derfor er det, jeg lægger Vægt paa, at man kunde faa den Slags Sager, der ere af større Vigtighed, op i de højere Instanser, hvor der er flere Dommere om at se paa Sagen, og hvor gennemgaaende den Slags Formalitetsspørgsmaal blive iagttagne med skarper Øjne end af Underinstansen. Nu siger ganske vist den ærede Forslagsstiller, at den Appel til Stadfæstelse vil jo ikke nytte noget, fordi man saa ikke undersøger, hvorledes Indstævningen har været i den foregaaende Instans. Ja, det gør man maaske ikke, men man vil dog i dette Tilfælde blive nødt til at gøre det, fordi Forudsætningen for denne Appel til Stadfæstelse i Sager af denne Art maatte nødvendigvis være, at til Appellen bleve alle de Personer indstævned, som ere nævned i Lovforslagets § 3, og desforuden at der fandt offentlig Indstævning Sted. Appelinstanten vil altsaa for sin egen Behandlings Skyld være nødt til at undersøge det Spørgsmaal, som Underrettsdommerne skulde have undersøgt, og til at søge at udfinde, om der var nogen, der var glemt ved Indstævningen; var der nogen, der var glemt ved Indstævningen, maatte vel Resultatet blive, at Appel til Stadfæstelse maa afvises. Var ingen glemt ved Indstævningen, ja, saa vare jo alle komme med ind; selv om nogen var indstævnet til Stadfæstelsessagen, som man havde forsømt i 1ste Instans, saa vilde de dog være komme med i Stadfæstelsessagen og derved have fundet for nøden Anledning til at udtale sig og for nøden Lejlighed til at fremsætte Kontrastævning. Man kunde altsaa nok ordne det saaledes, at man kunde faa den endelige Dom. I det hele taget er det min Mening med den Tanke, jeg har udkastet, at man ikke saa meget skulde rette Tanken imod at faa de Sager, der muligvis havde en Mangel i Underinstansen, afvist fra denne; men man skulde sørge for, at